

Što mali Roko ima protiv Mire Gavrana?

U malenom hrvatskom gradu po imenu Nova Gradiška živjelo je razmaženo derište koje su roditelji nazvali Roko. On je inače bio mali sebičnjaković. Mislio je samo na sebe i kada god bi ga netko uvrijedio, ogovarao ili zadirkivao, zdušno bi se naljutio. Roko je živio u svome svijetu, bez briga i napornih ljudi. Svoje djetinjstvo proveo je igrajući videoigre kao što su *Super Mario* i *Sonic: Super jež*. Iako je htio imati najveću kolekciju videoigara u svom razredu, imao je on i drugih, nematerijalnih želja...Najviše od sve želio je napisati knjigu i postati najpopularniji pisac u Novoj Gradiški. Tako je počeo pisati svoje književno djelo čuvenog naziva „Roko i prijatelji“. O spisateljskim naporima govorio je svojim prijateljima, a oni pak ostalima igrajući se „pokvarenog telefona“. Za tri je tjedna čak i časna sestra u mjesnoj crkvi znala sve detalje vezane za Rokovu knjigu. Svi su je s nestrpljenjem iščekivali...

Prošla je godina dana. Roko je krenuo u četvrti razred. Knjiga je skoro bila napisana. Na satu prirode učiteljica je dosađivala gradivom o zavičaju i njegovim posebnostima. Roko, naravno, nije obraćao pažnju na ono što je govorila. „Koga je briga za to?“ mislio je četvrtaš Roko. Međutim, u jednom trenutku začuo je pitanje koje je zaplijenilo njegovu pozornost. „Jeste li ikada čuli za pisca Miru Gavrana? On je također iz Nove Gradiške i jedan je od najpoznatijih gradišćanskih pisaca, a i najboljih u Hrvatskoj.“ Roko se odmah okrene prema svojem najboljem prijatelju Martinu.

„Oj, Martine!“ reče Roko ljutito.

„Što želiš?“ odgovori Martin tiho.

„Je li ovaj Gavran zapravo bolji pisac od mene?“ upita Roko.

„A što ti misliš, pametnjakoviću? Mi smo možda svim ljudima u ovome gradu rekli za tvoju knjigu, ali sigurno te neće zapamtiti kao velikog pisca“, posprdno će Martin.

„Ha, ti mi kažeš, četverooki jazavče? (Inače, Martin nosi naočale.) Tebe pogotovo nitko ne zna!“ bijesno će Roko, gotovo da poviče.

„Ma stvarno si naporan, znaš li to?“ odgovori Martin.

Kako se svađa nastavila pod satom, učiteljica je vrisnula da se stišaju i na koncu ih uputila k pedagoginji na razgovor. Razgovor o neprimjerenom ponašanju za vrijeme sata. Martinovu, naravno, mislio je Roko.

Ipak, vrijeme čini svoje... Stigavši u peti razred, mali Roko značajno se promijenio. Više nije bio pun sebe. Možemo reći da se čak malo i stišao. Ne znamo što mu se dogodilo, možda peti razred, možda (pred)pubertet, a možda sve skupa... Njegova knjiga bila je odavno napisana, ali nije mu donijela ništa pozitivno osim bolova u prstima. I boli u duši, čim se spomene Miro Gavran čiji je roman „Svašta u mojoj glavi“ Roko bio prisiljen pročitati za lektiru. I ne znajući, koračao je prema knjižnici misleći na sljedeću dosadnu knjigu koja ga čeka iza zatvorenih vrata. Knjižničar Vedran uručio mu je spomenutu knjigu naglašavajući kako je Miro Gavran iz Nove Gradiške i kako je roman, koji drži u ruci, odličan! Knjižničar Vedran nije znao da je tu lektiru napisao Rokov nekadašnji neprijatelj Miro Gavran, onaj čiju spisateljsku slavu nikada neće dostići. Međutim, Roko je odlučio lektiri dati šansu...I znate što? Svidjela mu se!

Šesti je razred donio novi popis djela, a među njima našao se i roman „Zaljubljen do ušiju“. I opet Gavranov. I opet mu se svidio... A sjećate li se kada smo rekli da od lektire nikakve koristi? Slagali smo. Roko je, i ne razmišljajući, pred svojom razrednicom, koja ga maltretira hrvatskim jezikom pet sati tjedno, spomenuo svoje spisateljske dane i svađu s Mirom Gavranom.

„Kakva je to svađa o kojoj govoriš?“ upita nastavnica znatiželjno.

Tada joj Roko ispričava priču. Da, baš ovu o kojoj smo govorili.

„Zvuči jako zanimljivo! Mogao bi tijekom zimskih praznika napisati sastavak na tu temu“, reče nastavnica odlučno.

„Može... Ionako ne bih znao što raditi preko praznika“, slaže Roko. Istog trena Roko je zaključio da je pohvaljivanje vlastita rada bila vrlo loša ideja jer je dobio zadatak napisati priču, i to za neki „Librano“.

Tijekom praznika Roko niti dana nije pomislio na dobiveni zadatak jer je imao važnijeg posla. Igrao je i igrao svoje omiljene igrice sve dok mama nije viknula: „Roko Katarina, smjesta da si ostavio taj joystick!“ Ostavši bez igrica, razmišljao je čime će ispuniti slobodno vrijeme pa se prisjeti svog sastavka. Skrušeno upita mamu: „Mama, smijem li napisati sastavak za školu, na računalu?“ „Pa može, ali samo ako je za školu“, odgovori ona.

Tako se Roko prihvatio posla, a s maminim blagoslovom nastala je ova pripovijest o njegovu bivšem antagonistu Miri Gavranu. Možda neće biti izvrsna kao njegova, ali bit će jedinstvena i čudnovata. Baš kao što je i sam Roko!